

2

Відповідно до вимог ч.ч. 1 і 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 3 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно ч. 1 ст. 4 даної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. ч. 1, 2, 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Згідно зі ст. 13 вказаної Конвенції, положення частини II цієї Конвенції щодо загального захисту населення від деяких наслідків війни стосуються всього населення країн, які перебувають у конфлікті, без будь-якої дискримінації за ознакою, зокрема, раси, національності, релігійних або політичних переконань, і спрямовані на полегшення страждань, спричинених війною.

Згідно зі ст.ст. 27, 29 вказаної Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст.ст. 31-33 вказаної Конвенції забороняється, зокрема: жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові досліді, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше бруталне поведження з боку як цивільних, так і військових властей. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються.

Згідно вимог ст. 147 Конвенції серйозні порушення, охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поведження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричиняють великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, захоплення полонених.

Згідно з преамбулою Додаткового протоколу від 8 червня 1977 року до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), положення даних конвенцій та цього Протоколу повинні за всіх обставин цілком застосовуватися до всіх осіб, які перебувають під захистом цих документів, без яких-небудь несприятливих відмінностей, що полягають у характері чи походженні збройного конфлікту або у причинах, що висувуються Сторонами в конфлікті чи приписуються їм.

Так, згідно до ч.ч. 1, 2 ст. 51 вказаного Протоколу цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. З метою здійснення цього захисту, на доповнення до інших застосовуваних норм міжнародного права, за всіх обставин слід додержувати таких норм. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Згідно з ч.ч. 1, 2 ст. 75 зазначеного Протоколу заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема катування всіх видів - фізичні чи психічні, тілесні покарання, знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, погрози

3

вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Статтею 1 Декларації про захист усіх осіб від катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання, затвердженого Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1975 № 3452 (XXX) (далі – Декларації) визначено, що катування означає будь-яку дію, за допомогою якої людині навмисно заподіюється сильний біль або страждання, фізичне чи розумове, з боку офіційної особи або за її підбурюванням з метою отримання від неї або від третьої особи інформації або зізнань, покарання її за дії, які вона скоїла або в скоєнні яких підозрюється, або залякування її або інших осіб. В це тлумачення не включаються біль або страждання, які виникають лише через законне позбавлення волі, з огляду на стан, властивий цьому або внаслідок цього, в тій мірі, наскільки це сумісно з Мінімальними стандартними правилами поводження з ув'язненими.

Крім цього, статтею 2 Декларації визначено, що будь-яка дія, що представляє собою тортури або інші жорстокі, нелюдські або такі, що принижують гідність види поводження і покарання, є образою людської гідності і повинно бути засуджене як порушення цілей Статуту Організації Об'єднаних Націй та порушення прав людини і основних свобод, проголошених у Загальній декларації прав людини.

Статтею 3 вищевказаного міжнародно-правового акту визначено, що жодна держава не може дозволяти або терпимо ставитися до катувань та інших жорстоких, нелюдських або принижуючих гідність видів поводження та покарання. Виняткові обставини, такі, як стан війни чи загроза війни, внутрішня політична нестабільність чи будь-який інший надзвичайний стан, не можуть слугувати виправданням для тортур або інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання

З метою повномасштабного військового вторгнення, починаючи з 2021 року по лютий 2022 року на території РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованій території України сконцентрувались значні сили ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм іррегулярні угруповання.

24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військово вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось нанесенням ракетно-артилерійські ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральна асамблея ООН ES-11/1 від 02.03.2022 "Про агресію проти України", п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи "Наслідки агресії Російської Федерації проти України", п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі "Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього" (Україна проти РФ) та ін.).

24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військово вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось нанесенням ракетно-артилерійські ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральна асамблея ООН ES-11/1 від 02.03.2022 "Про агресію проти України", п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи "Наслідки агресії Російської Федерації проти України", п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі "Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього" (Україна проти РФ) та ін.).

Так, 24 лютого 2022 року військовослужбовці збройних сил РФ силовим способом з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно захопили та фактично здійснили окупацію частини території Харківської області, в тому числі ^{Київський районний суд м. Харкова} Ізюмського

району Харківської області з встановленням контролю над життєдіяльністю вказаного населеного пункту.

Кравцов Нікіта Юрійович, будучи громадянином України, тимчасово не працюючим, у період часу з середини червня 2022 року по початок вересня 2022 року, більш точний час встановити з об'єктивних причин не виявилось можливим, усвідомлюючи здійснення відкритої російської агресії, яка розпочалась приблизно о 04 годині ранку 24.02.2022 повномасштабним російським військовим вторгненням на територію України, перебуваючи у м. Ізюм Ізюмського району Харківської області, маючи умисел на допомогу державі-агресору та її незаконним правоохоронним органам, створеним на тимчасово окупованій території, з метою завдання шкоди Україні та реалізуючи його, вступив в злочинну змову з окупаційними військами російської федерації.

Продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, у період часу з середини червня 2022 року по початок вересня 2022 року, більш точний час встановити з об'єктивних причин не виявилось можливим, Кравцов Н.Ю., будучи громадянином України, тимчасово не працюючим, знаходячись на території м. Ізюм Ізюмського району Харківської області, зі своїх особистих мотивів, усвідомлюючи протиправність своїх дій, бажаючи надати допомогу державі-агресору та її збройним формуванням з метою завдання шкоди Україні, достовірно знаючи, що за адресою: м. Ізюм, Ізюмського району, Харківської області, вул. Соборна, 50, знаходиться незаконний новостворений правоохоронний орган – «народна міліція», керівником якого з середини червня 2022 року незаконно став місцевий мешканець, Соломка В.В., а співробітники Ізюмського РУП ГУ НП в Харківській області виїхали з населеного пункту та не контролюють обстановку щодо його життєдіяльності, погодився на пропозицію військових російської федерації та вирішив добровільно зайняти посаду поліцейського у вказаному новоствореному правоохоронному органі під керівництвом Соломки В.В., а саме посаду поліцейського патрульно-постової служби.

Продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, у період часу з середини червня 2022 року по початок вересня 2022 року, більш точний час встановити з об'єктивних причин не виявилось можливим, Кравцов Н.Ю., реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на допомогу державі-агресору та її незаконним правоохоронним органам з метою завдання шкоди Україні, почав виконувати обов'язки поліцейського патрульно-постової служби новоствореного правоохоронного органу – «народної міліції», розташованого за адресою: вул. Соборна, 50, м. Ізюм, Ізюмський район, Харківська область, а саме з охорони у нічний час адміністративної будівлі новоствореного правоохоронного органу за вищевказаною адресою.

20 червня 2023 року у відповідності до ст. ст. 276-278 КПК України складено письмове повідомлення про підозру у вчиненні Кравцовим Н.Ю. кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Зі змісту показань свідків підтверджується той факт, що з початку вересня 2022 року Кравцов Н.Ю. залишив територію України та знаходиться на території РФ, тобто держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності.

Також, перебування підозрюваного Кравцова Н.Ю. на території РФ, тобто держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, позбавило орган досудового розслідування можливості вручити йому письмове повідомлення про підозру від 20.06.2023 у день його складання, у зв'язку з чим, зазначене повідомлення про підозру та повістки про виклики (на 26.06.2023, 27.06.2023, 28.06.2023) відповідно до вимог ч. 1 ст. 278, ст. ст. 111, 135 КПК України направлено у спосіб, передбачений для вручення повідомлень, а саме: шляхом вручення письмового тексту повідомлення про підозру житлово-експлуатаційній організації за місцем останнього проживання Кравцова Н.Ю. для передачі останньому разом із повістками про виклик; вручення захиснику Кравцова Н.Ю. - адвокату Санкіну Антону Володимировичу; опублікування 20.06.2023 на офіційному сайті Офісу Генерального прокурора та офіційному сайті видання Кабінету Міністрів України, тобто засобом масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження газети «Урядовий кур'єр» № 124 (7522) від 22.06.2023, для проведення слідчих та процесуальних дій у кримінальному провадженні № 12023220000000370, отримання письмового повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, допиту в якості підозрюваного тощо.

Разом з тим, на виклики слідчого підозрюваний Кравцов Н.Ю. до органу досудового

Полтаві.

Щодо доводів захисника слідчий суддя зазначає, що на початковій стадії розслідування суд, оцінюючи обґрунтованість підозри, не повинен пред'являти до наданих доказів таких же високих вимог, як при формулюванні остаточного обвинувачення, а тому необхідність перевірки обставин, зазначених захисником в обґрунтування відсутності підстав для оголошення підозри, та їх оцінки в сукупності з іншими доказами стосовно наявності в діях підозрюваного складу кримінального правопорушення на даному етапі кримінального провадження є безпідставним та передчасним та мають бути предметом судового розгляду. Слідчий суддя вважає, що зібрані стороною обвинувачення докази є достатніми вважати, що Кравцов Н.Ю. міг вчинити інкриміноване йому кримінальне правопорушення.

З урахуванням наведеного, слідчий суддя дійшов до висновку про наявність правових підстав для задоволення клопотання органу досудового розслідування про здійснення спеціального досудового розслідування в кримінальному провадженні № 12023220000000370 від 04 квітня 2023 року стосовно Кравцова Нікити Юрійовича, який підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 297-1 - 297-4 КПК України, слідчий суддя

ПОСТАНОВИВ:

Клопотання слідчого відділу СУ ГУНП в Харківській області майора поліції Окара Марини Віталіївни про здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань № 12023220000000370 від 04 квітня 2023 року відносно Кравцова Нікити Юрійовича – задовольнити.

Надати дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 12023220000000370 від 04 квітня 2023 року стосовно Кравцова Нікити Юрійовича, який підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, 21 квітня 2003 року народження, уродженця м. Ізюм Ізюмського району Харківської області, громадянина України, зареєстрованого за адресою: Харківська область, Ізюмський район, м. Ізюм, пров. Нагайський, 13, кв. 4, який підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

У випадку затримання Кравцова Нікити Юрійовича або добровільної його явки до органу досудового розслідування, подальше досудове розслідування щодо нього здійснювати згідно із загальними правилами, передбаченими КПК України.

Ухвала підлягає негайному виконанню.

Ухвала оскарженню в апеляційному порядку не підлягає.

Слідчий суддя -

Т.В. Бобко

